

Nú má landsstýrið fáast til samráð-ingarborðið

Oddagrein

VERKfallið gongur nú á sínum 15. degi og er farið at merkjast kringlandið. Áðrenn langt um liður kunnu vit rokna við, at tiltøkini verða viðkæð á øllum økjum. Spurningurin er, hvussu leingi landsstýrið kann loyva sær at standa og hyggja at - hendur í favn. Vit halda, at nú kann tað vera nokk, nú má lögmaður, sum umsitur starvsfólkamál, til at taka málið í størri álvara og fara til samráðingarborðið. Ger hann ikki tað, so hevur semingsmaðurin onga grund til at gera nakað sum helst.

ER tað so, at lögmaður framhaldandi noktar at flyta seg so mikið sum ein tumba, mugu hini landsstýrisfólkini halda seg framat. Hetta áttu tey longu at havt gjørt, tí landsstýrið er eitt kollegialt stýri, t.v.s. at tað í veruleikanum er alt landsstýrið og ikki bert lögmaður, sum hevur ábyrgdina av, at málið verður loyst. Men eftir tí sum vit hava skilt, so hava teir triggir sambandsmenninir og sjálvstýrismaðurin als ikki verið til at hægga ella stinga í. Tað hevur tí staðið 4-3 í hesum so álvarsliga máli. Hvat nú!

EFTIR okkara tykki - og somuleiðis eftir tykki floksleiðslu javnaðarflokksins, sum hevði fund um málið týskvøldið - so eiga umboðini hjá javnaðarflokkinum nú at gera bart. Tey eiga ikki longur at standa sum eygleiðari, meðan 3 sambandsmenn og 1 sjálvstýrismaður trádka fakfeløgini í andlit. Tá vit hugsa um, hvussu landsstýrismaðurin Eilíf Samuelsen áður í sera grovum greinum í Dimmalætting hevur lagt eftir fakfeløgum, tá dugir tú betri at skilja, at sambandið ikki hevur verið til at vika í tess antifakfelagsligu støðu. Nú tykist tú at bragða í lögmanni, sum sigur, at hann er tilreiðar at samráðast nær og hvar tað skal vera.

VÆL vitandi, at umrøddu fakfeløg bert eru nøkur av mongum á arbeiðsmarknaðinum, og at onnur feløg fara at koma aftaná við sínum ynskjum og krøvum, so tænar tað ongum endamáli hjá landsstýrinum nú bara at siga nei. Tað má og skal seta seg við samráðingarborðið og finna eina ella aðra loysn, sum so ella so gongur fakfeløgum - sum sjálvboðin jattaðu at fara niður í løn í eini torførari tíð - á móti.

FAKfeløGINU eru í sínum fulla rætti til at brúka verkfalsvápn. Hetta er teimum lógartryggt. Tey hava higartil víst sín góða vilja við at gera undantøk, har ringast sansar at. Tað eigur at koma teimum til góða. Tey hava víst góða vilja. Nú er tað so upp til myndugleikarnar at gera "ligesá".

JAVNAÐARFLOKKURIN hevur stóra ábyrgd í Tinganesi. Hann hevur faglig málini um hendi. Men flokkurin hevur sanniliga eisini stóra ábyrgd mótevgis fakfeløgum. Tað er nú hann kann vísa hesa í verki. Tað hevur skund.

Sosialurinn

Síðu 2 viðmerking

Idiotar og nassarar

— Sannleikin tá og í hesi verkfalstíð

Idioturinn

Tað var ein illfýsnan heystardag fyrri sje-átta árum síðani. Hevði verið niðri á Müllersbrúgv og oyst bátin. Spákaði nú niðan eftir Áarvegnum. Vindurin tók í trækrúnar yviri í Amtmangarðinum og blóðini fuku um beini.

Sum eg gangi í øðrum tonkum, røpar eitt »Halló, hann sjálvur. Tað er ólukk-sáligt, sum tú spekulerar«.

Orðini komu frá einum kenningi, sum hevði tikið í hurðina á Flogfelagnum. Í Boss-klæðningi og angandi langan veg av Van Gils Aftershave.

»Ja, eg eri so forbannað veðursjúkur. Nú skuldi man havt ráð at stungið av suður-eftir...«

»Ha, ha, tað er bara at fara. Vit fara í week-endini — konan og eg...«

»Tað er onkur, sum kann, men er tað ikki stutt síðani...«, trivi eg eftir orðum.

»Halt kjaft, tín kraftidiotur — arbeiða hjá tí almenna fyrri hungursløn. Nei, tú, firmaði betalar. Vit fara á eina fiskarímessu, siga vit, og dampa vit av í nakrar dagar. Tað skal vera gott at sleppa at gassa sær. Góðan mat og gott vín, tjahei, uppá representatiónskontoina. Hvat sigur tú, hevur tú verið og oyst bátin? Hver tú hatta áttamannafarið enn? Pínadoy, mátti tú fingið tær ein ordiligan bát!!!«

Nú tók hann alt frá mær. Eg sum var so fegin um at hava ein bát saman við tveimum vinmonnum. Enntá eitt áttamannafar.

Tá eg var smádrongur lógu bara fyramannafar, fimmannafar og okkurt seksmannafarið ella áttamannafarið við teymarnar á Eystaruvág — frá Sælingahelli og inn móti Ósanum og út móti Bursatanga. Um tað ikki var nóg mikið at

hava eitt áttamannafar at fara í Nólsoyarfjørð, vestur á Nesið ella eystur á Deildargrynnu við.

Hann sjálvur í silvrgráa Boss-klæðninginum hevði sjálvandi ein glastrevjabát. Lorán C og radara. Oljutrýstnellur og sjálvstýrara. Ætlaði at fáa sær summárhús. Og skuldi skifta tann nýggja bilin út við ein annan, størri — við litum rútum, hita í stólinum og...

Tosaði um aling, bankar, uttanlands lán og rentur, skip, fisk, ráfiskagrunn, frádráttir, kautiónir, telefonrokningar og uttanlandsferðir, sum firmaði betalti.

Tað, sum ikki kundi dragast frá í skatti, kom frá vinum og kenningum. Laks frá hasum. Rækjur frá hinum. Prosentir frá tí triðja, fjórða og fimta...

»Nei, tú, fá tær eitt djóbb í tí privata — tað er har, pengarnir eru at tjena«, vóru tey síðstu orðini, áðrenn Van Gils-angin var handan hurðina á Flogfelagnum.

Stóð fyrst sum kánus. Smáfleiti síðani. Og tá eg heilsaði uppá Rasmus á Tinghúsvøllinum, spurdi eg helst meg sjálván, um eg var idiot.

Helt meg annars vera nøgdan. Tjenti eini 14-15.000 krónur og var tað ikki ein rimulig løn?

Hann sjálvur í »Boss-klæðninginum tjenti tað dupulta, men betalti minni í skatti. Hevði hann í øllum førum reypað eitt summárhús við barrdiskin á »Hjórnum«.

Viðgekk tað kvøldið, at vit tjentu ikki nógv. Men við altíti til føroyska búskapin og útflutningsvirðið var tað á rættari leið, royndi eg sannferandi.

Men tað rein ikki við yuppi-háðanina. Og so fingur lærarar, postmenn, almennir skrivstovukrakkur, pedagogar og annað gott

fólk at vita: »Tað eru skúvit, sum halda lávið í tykkum. Vit í tí privata vinnulívum...!«

Annan dagin eftir fór hann og fylgi í Suðurlond.

Sjálvur helt eg meg næstan oyðsla hesa summárhús. Hevði keypt nýggja flugudorg og flugur uppi hjá Svenni fyrri nakrar hundrad krónur! Og kundi enntá tilláta mær at ferðast millum vøtn, áir og firðir við Visa-Citroeninum.

Tankarnir mólu í heysinum hendan heystardagin.

Var eg idiot og hann smartur. Ella var eg tann fornuftigi samfelagsborgarin og hann var eitt idiotiskt upplóp?

Helt leiðina niðan gjøgnum Ormin Langa. Komin niðan á Glæðshægg var roknistykkið lúgt. Kennigurin í Boss-klæðninginum fekk meira frá tí almenna enn 10 fólkapensjónistar fingi!

Snúltarin

Kapitalistiski búskapurin er rapaður. Fyrirtøkan er farin undir hamarn. Bankin misti. Vit betala. Hann — ella verpápin — hevur keypt aftur fyrri ein tiggjundapart.

Tá tað fór at rilla, keypti fyrirtøkan — ella ein dótturfyrirtøka — summárhús. — Og var tað ikki mamman, ella omman, sum keypti bátin?

Árini. Smartness. Fidusir. Peningafloymur.

Pappírspeningur. Hor og druk. Alt setir síni spor. Kennigurin í Boss-klæðninginum er hoyknaður nakad. Men andbráður kortini.

Og, um eg ikki møtti honum nú ein dagin:

»Nú tykkara helvitis snúltarar. Liggja og streyka fyrri at fáa meiri løn. For helviti, landið hevur ikki ráð. Tað vita tit, tykkara forpulaðu nassarar. Meðan vit royna at byggja landið uppáftur, so streyka tit. Men, veitst tú hvat, vit hava slettis ikki brúk fyrri tykkum — streykið tit bara. Pínadoy var tað ikki vangan á tær eg sá í Sosialinum, tá strissarnir royndu at koyra blokadufólkið...«

Royndi at steðga orðafloyminum. »Tú, álvaratos. Fyrri nokrum árum síðani vóru vit idiotar. Vit arbeiddu hjá tí almenna fyrri hungursløn. Nú nassa vit upp á tað almenna. Eg banni upp á, at tú hevur fingið meira frá tí almenna, enn eg nakrantíð komi at tjena...«

»Ja, ja, men eg eri bara smartari enn tit«, flenti hann.

»Jú, eg var niðri á Bursatanga, tá Smyril, skruvubrekkarar hava avgreitt farmin, tú veitst. Skuldi oysa bátin...«

»Pínadoy, hevur tú hatta lorta áttamannafarið enn... fá tær ein ordiligan bát. Nei, tú — man skuldi arbeitt innan tað almenna«.

Eg meini tað.

Jóhann Mortansson

lesarabrev

Hvagar gongur leiðin?

I hugaheimi flestu lønmóttakaranna var altíð ein flokkur, ið virdi og talaði sök verkamanna. Og sjálvst um ein mangan ynskti, at stuðul floksins átti at verið meira natúrligur og sjálvsagdur, so kundi, tá saman um kom, semja vera um, at samstarvið var gagnlig.

Talan er her um Føroya Javnaðarflokk. Men talan er eisini um farna tíð!!!

Tann viðferð, sum Føroya

Javnaðarflokkur sum partur í núverandi landsstýri hevur sýnt fakfeløgum, ið hava verið til samráðingar, hevur víst, at flokkurin er fullkomuliga hamskiftur og er í roynd og veru í ferð við at gera politiskt sjálvmorð. Tað sýnist sum at orka floksins verður nýtt til at vísa so stóran samhuga við samgongufelagnum og borgarligan politikk, at javnaðarflokkurinn nú hvørur sum

døgg fyrri sól.

Javnaðarflokkurinn fer uttan ivi at verða tikið framafurt til eitt komandi løgtingsval. Men eitt er púra greitt: hvussu væl og vakurt okkara núverandi politikarar í Javnaðarflokkinum á lögtingi ella í landsstýri fara at borðreidda, so verður torført hjá veljarum at svølgja.

Undan seinasta lögtingsvali skrivaði Dan Petersen grein í Sosialinum, har hann m.a.

segði nakað solciðis: Javnaðarflokkurinn er ikki bert politikkur og hugsjón. Men javnaðarflokkurinn er ein lívsskóðan.

Kundu okkara núverandi javnaðarflokkarar frá nú av fram til eitt komandi lögtingsval tikið hesa lívsskóðan í álvara, so er hóast alt ein glottir fyrri framman.

S. Olsen